

triner, der komme frem fra Conseilspræsidenten, men det virkelige, der synes at ligge bag ved det, er det, at han dog ikke synes, at det, der kommer fra vor Side, er saa fattigt, og det, der kommer fra hans Side, er rigt. Jeg vil ikke sige, at han betragter os som Muller, men naar der kommer en Tre Fire frem, saa er det Onere; naar han kommer frem, er det derimod Tiere eller Hundreder, eller om der er endnu flere Muller bag ved ham, det ved jeg ikke. Det er derfor ikke meget fristende at optage en Diskussion med ham, og der kunde ogsaa være Meget, der taler for, at vi fra vor Side, netop paa Grund af den Opfattelse, vi have, ikke kunde have nogen stor Opfordring til at besvare det Angreb, som han for nogle Dage siden rettede mod Regjeringen. Den høitærede Conseilspræsident gjorde en Bemærkning i den Anledning, som var meget træffende, det var, at et Forsvar paa det Angreb, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds fremsatte forleden Dag, ikke vilde være Andet end et udelukkende Angreb paa det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds selv og hele hans Politik; det vilde være en Paavisning af, hvad der er passeret i de sidste 10 Aar, en Paavisning af, at det netop er den Maade, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har ført Folkethinget paa, der har bevirket, at den nuværende Regjering kom frem og har bevirket den Politik, den nu er ført ind i, og som vil bevirke, at, saalænge Folkethingets Stilling bliver den samme, vil Regjeringens Stilling ogsaa blive saameget fastere. Jeg finder det saa naturligt, at den høitærede Conseilspræsident ikke har villet besvare det ærede Medlems Angreb paa ham med et Kontraangreb. Jeg finder det ligesaa rigtigt og naturligt, at et saadant ikke kommer frem fra vor Side; thi vi have ikke ønsket at gjøre Diskussionen mere umfangsrig og mere bitter end høist nødvendigt. Vi ønske, at de to Thing maa forliges, og ønske ikke at kaste Ting eller Spørgsmaal ind i Debatten, som ikke ere nødvendige og kanske kun kunne bidrage til at irritere Gemytterne. Men jeg tilstaar ogsaa, at havde det været en absolut Nødvendighed for Situationen at rette et saadant Angreb paa det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), saa tror jeg ikke, at man fra vor Side vilde have betænkt sig derpaa. Det Dieblit kan maasse komme, da det ærede Medlem kan tvinge dertil, og jeg tvivler ikke om, at saa vil han ogsaa faae Svar paa Eiltale. Men det Angreb, som det ærede Medlem rettede forleden Dag paa Regjeringen, er der virkelig ikke nogen tilstrækkelig Anledning til at gjøre noget stort Stykke ud af, til at optage en særlig Forsvarskamp imod. Jeg tilstaar nemlig, at jeg aldrig har set et Angreb, som i Birkeligheden er faldet saa

magtesløst til Jorden som det Angreb, det ærede Medlem forleden Dag rettede paa Regjeringen. Det ærede Medlem optraadte jo, som vi vide, baade som Anklager og Dommer ligeoverfor Regjeringen; men jeg tror, at der var ikke noget Menneske, som hørte det paagjældende Foredrag, eller som senere har læst det eller hørt derom, uden at i samme Dieblit Spørgsmaalet maa have paatrængt sig ham om Berettigelsen fra det ærede Medlems Side til at gjøre dette Angreb. Der er et gammelt, sandt Ord, som siger, at den skal være ren, som vil kaste den første Sten; og til at være Anklager og Dommer hører der først, at den Bedkommende selv skal være fuldstændig ren paa de paagjældende Punkter. Svorledes har nu det ærede Medlem udtalt sig overfor den høie Regjering? Han har udtalt, at den Tid, hvori den har virket, var „en spildt Tid for Fædrelandet“, at den havde tilveiebragt „Forkludring“ i alle Forhold, havde faaet „Thingene spændte imod hinanden“, havde faaet „Strid og Ophidselse i Befolkningen“; han har udtalt, at den ikke var istand til ved sin Politik „at styrke, udvikle og befæste Hengivenhedsforholdet mellem Konge og Folk, som er saa vigtigt ikke mindst i smaa Stater“, ikke var istand til „at styrke Tilbøjeligheden til Samarbejde og Overenskomst“, og ikke istand til „at læge de bitre Stemninger“ osv. osv. Alt dette er den Anklage, som det ærede Medlem førte frem; det er den Dom, han udtalte, og saa ender han profetist med, at der ikke vil være Betsignelse i Ministeriets Gjerning. Men tror det ærede Medlem ikke, at Enhver, der har hørt denne Anklage og denne Dom, med Nødvendighed maatte oplæse det Spørgsmaal for sig selv: Er da det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, han, der optræder her som Anklager og Dommer, er han da ved sin Fortid særlig Repræsentant for dem, der styrke, udvikle og befæste det Hengivenhedsforhold mellem Konge og Folk, som er saa vigtigt ikke mindst i smaa Stater? Er det Indtryk, det ærede Medlems hele politiske Færd har gjort, det, at han særlig har ønsket at styrke Tilbøjeligheden til Samarbejde og Overenskomst? Har det ærede Medlem aldrig været med, hvor Kræfter, gode Kræfter og megen Tid har været spildt? Har det ærede Medlem aldrig været med, hvor der har været Tale om at vække Strid og Ophidselse i Befolkningen? Og tror det ærede Medlem virkelig, at han her i Thinget, udenfor Salen eller nogetsteds overhovedet i den ganske Verden betragtes som Repræsentant for dem, der have søgt at bringe Lægedom mod disse bitre Stemninger og disse stærke Adskillelser? Jeg tror, at det ærede Medlem vil kunne begribe, at alle disse Spørgsmaal uundgaelig have maattet paatrænge sig Enhver, som har hørt det ærede Medlems Foredrag, og jeg tror, at disse Spørgsmaal,